Τρείς μικρές ιστοριούλες, που συνέβησαν, μέσα σε αυτές τις μέρες τούτου του μήνα, που για δυο και κάτι δισεκατομμύρια κατοίκους του πλανήτη είναι γιορτινές.

Χριστιανικώς ομιλούντες, ο Υιός του Θεού γίνεται υιός του ανθρώπου. Είναι η έννοια της Σάρκωσης. Η γέννηση του θείου βρέφους, συγκινεί τους Χριστιανούς, ενεργοποιεί την θρησκευτικότητά τους και απογειώνει την οικονομία, γενικώς.

1. Συνάντηση σε κουτούκι

Βράδυ Τρίτης, σύναξη σε κουτούκι, τραπέζι γωνιακό, σε αίθουσα που πολεμάει να σπάσει τις υγρασίες και σε κάνει να νοσταλγείς τον ίδιο χώρο το καλοκαίρι με την εξωτερική αυλή, τις γλάστρες και τα γιασεμιά. Λίγος κόσμος, λιγότερες παρέες. Οι δυο τελευταίες, που παραμένουν πιστές, δυο σχεδόν ώρες μετά το μεσονύκτιο, είναι ετερόκλητες.

Η γωνιακή, έχει συγκροτηθεί από νωρίς, αλλά αντέχει παρά την επαναληπτικότητα από τα μισόκιλα. Ακούγονται πολλά και διάφορα, ενίοτε θορυβωδώς, ενώ συχνά πετάγονται λέξεις και προτάσεις που δεν συγγενεύουν με τους όρους της ευπρέπειας. Αναπτύσσονται αφηγήσεις, κατατίθενται κριτικές, συχνά η κουβέντα εξοκείλλει σε μια άναρχη διάθεση, εξ ίσου συχνά έχει στόχο ατυχείς περσόνες που έκαμαν το λάθος να προσποιούνται κάτι που δεν ήταν. Με συνοχή και παλμό όλα αυτά. Είναι σαφές ότι είναι χαβαλέδες. Με αυστηρά πολιτικούς όρους είναι στοιχεία ασταθή, αν όχι λούμπεν, αλλά το αντικείμενο τους, το γνωρίζουν από την καλή και από την ανάποδη.

Αντίθετα, η άλλη εναπομείνασα παρέα παραμένει διακριτική. Συζητά χαμηλόφωνα, δεν ξεφεύγει κάτι πιο έξω, υπάρχει σοβαρότητα χωρίς όμως να έχει χαθεί η ευθυμία. Δυο μέλη της μάλιστα, είναι αναγνωρίσιμα. Σημαντικά κομματικά στελέχη της Αριστεράς. Κόκκινοι. Όχι ροζ με πλισέ, ολίγον παρφέ κλπ. Αριστεροί αληθινοί. Από εκείνους που οι πολιτικοί τους πατεράδες έκαμαν διακοπές χειμώνα - καλοκαίρι στα Γιούρα και οι παππούδες έκαναν το τούρ στην Ακροναυπλιά.

Όταν οι ευαισθησίες των στελεχών και των δυο παρεών ανακάλυψαν ότι ο κάπελας κουτούλαγε από την κούραση και τη νύστα ζήτησαν, σχεδόν ταυτόχρονα, την λυπητερή. Σηκώθηκαν και εκεί λοιπόν στο φεύγα, αντάλλαξαν χαμόγελα και ευχές. Έτσι αυθόρμητα, ανοιχτά. Και 'κει ήταν που ακούστηκαν κάτι «νο πασσαράν», ενώ εις των χαβαλέδων αποκάλυψε τον αριστερό του, πήχη, όπου πίσω από το re που φαινόταν, υπήρχε ολόκληρο το «Hasta la Victoria siempre», σε μια περιφανή δερματοστιξία.

Έτσι είναι τα Χριστούγεννα, κατεβάζουν προτάσεις που φέρνουν κοντά χαβαλέδες και σοβαρούς. Αν και τελικά οι πρώτοι δεν ήταν και τόσο χαβαλέδες. Άλλο αν, το τι είπε ο στόμας τους εκείνο το βράδυ, ήταν άνευ προηγούμενου. Αλλά μήπως και αυτά που περιέγραφαν, δεν ήταν επίσης άνευ προηγουμένου;

Η υγρασία έξω περόνιαζε το σύμπαν. Με τίποτα δεν στέγνωνε η σέλα από το μηχανάκι και οι δρόμοι ήσανε σαν από βροχή. Γιορτές σου λένε…

2. Τα αούτο-κίνητα

Σε αυτές τις ηλιόλουστες μικρές σε διάρκεια μέρες αλλά με τόση υγρασία που οι λίγες ώρες με φως, δεν αρκούν να στεγνώσουν τα ανήλια κομμάτια. Βόρεια, πολύ βόρεια προάστεια. Ένα από εκείνα τα μικρά ημιθωρακισμένα λεωφορεία που τα πουλούν ως αυτοκίνητα, που κάποτε ήταν Σουηδικά, που τώρα είναι από την Τσίνα. Επιβλητικό, σκούρο, ψηλό. Στολισμένο για τις μέρες. Κέρας ταράνδου από την δεξιά, κέρας ταράνδου και από την αριστερή μπάντα, να εξέχουν της οροφής, ως διακοσμητικά στοιχεία. Μπροστά στη μάσκα κάτι ομοειδές πράσινο, που έμοιαζε με έλατο.

Όχημα, καθαρό, παρκαρισμένο, στη λάθος πλευρά του δρόμου, κυριαρχικό ανάμεσα στις άλλες κούρσες, έτσι σαν μια δήλωση που συνδύαζε έξοχη σοβαρότητα (δεν είναι η μπέμπα η βασίλισσα να κάνει πλατείες με το πλάι), διαλεκτή επιτυχία (ούτε το αστέρι που το κυνηγά έως και το τελευταίο του δημοσίου εφάπαξ), αλλά και μια λεπτή καλλιέργεια (που δεν σου επιτρέπει να κάτσεις ως πέμπτο μηδενικό, πίσω από τα τέσσερα που έχει στην μάσκα μια άλλη τεντέσκικη μάρκα).

Αλλά αυτή η επιβλητική εικόνα του οχήματος, κάπου σκόνταφτε. Ο εποχιακός χριστουγεννιάτικος στολισμός, αφαιρούσε αρκετό από το χαρακτήρα του. Σαν να είχαν μπερδευτεί τα Χριστούγεννα με τον Καρνάβαλο. Στον κατηφορικό δρόμο, εμφανίστηκε ένα πικ απ φορτηγάκι, που όταν πριν 50τόσα χρόνια που είχε κατασκευαστεί στην πατρίδα του Κιιχίρο Τογιόντα, πρέπει να ήταν λευκό. Φορτωμένο με ακαθόριστες μάζες σιδηρικών με χειριστή έναν ακόμα μεγαλύτερο ηλικιακά πολίτη. Από το εξ ίσου ταλαίπωρο μεγάφωνο στην οροφή, ακουγόταν η επαναλαμβανόμενη φράση: *«παλιατσή*ς*, παλιατσή*ς*, έεελα παλιατσήσσ*ς*»* , μα και όλο το ρεπερτόριο: *«παλιά μαζεύω, αποθήκε*ς *καθαρίζω, έλα παλιατσήσσ*ς*»*
. Και ξανά - μανά.

Αυτό ακριβώς είναι το πνεύμα των Χριστουγέννων. Αυτή η ομόνοια των δυο τετράτροχων, τούτο το περιστασιακό, αναπάντεχο κράμα των σοβαρών, πλην όμως γιορτινών Β.Π. με την αχλή από το απόμακρο Ζεφύρι. Αυτή η πολιτιστική ζύμωση που είναι, μια εκτός σεναρίου, Σάρκωση. Αν και υπήρχαν παραλήψεις, όπως η φωνή του Μανώλη να άδει: *«τα μαύρα μάτια σου όταν τα βλέπω με ζαλίζουνε»,*
η εικόνα ήταν γνήσια. Χριστουγεννιάτικη, με μια μικρή, πλην όμως απαραίτητη δόση, από τον βασιλιά Καρνάβαλο. Γιατί όλη η ζωή είναι μια γιορτή. Φτάνει να γνωρίζουμε τι άκριβώς γιορτάζουμε.

Βέβαια, τούτες οι γνήσιες εικόνες, είναι τόσο συχνές και τόσο χρήσιμες, όσο και τα θαύματα. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Θαυμάσια, μάλλον.

3. Η προσφορά

Το ‘χει διηγηθεί η Χρονάρα. Το ονειρευόταν σε κάποιο κελί, από το βυθό της συνείδησης, ανάμεσα από τις περιποιήσεις των βασανιστών του, ως περίπου τον ορισμό της ευτυχίας: *« Χριστούγεννα, χαρτζιλικωμένος στην κοινωνία».*
Όπερ μεθερμηνευόμενον, μέρες γιορτάδες, με ένα μικρό ποσό στη τσέπη και ελεύθερος. Λίγα Χριστούγεννα θα έκανε έτσι ο σχωρεμένος. Πάντα κάτι θα του έλειπε από τα τρία. Στα χρόνια της νιότης του, του έλειπαν κατ’ εξακολούθησιν, και τα τρία.

Τέλος πάντων αυτό σκεφτόμουν, καθώς μπροστά μου στο φανάρι σταμάτησε η κυρία με ένα ταπεινό αυτοκινητάκι, το ανέβασε στο πεζοδρόμιο, κατέβηκε με μια σακούλα γιομάτη καλούδια, χαιρέτησε τον απροσδιορίστου ηλικίας σκουρόχρωμο που έχει στασίδι εκεί για να πουλά χαρτομάντηλα και του την έδωσε. Αντάλλαξαν χαμόγελα, αυτός έκανε κάτι σαν υπόκλιση με χαμόγελο και ματιά θολή.

Να το πνεύμα των Χριστουγέννων, σκέφτηκα. Αλλά μετά ανέλαβε το μαύρο διαβολάκι, εκτοπίζοντας το λευκό αγγελούδι.
- *«Ποιο πνεύμα και κουραφέξαλα»* παρατήρησε οργίλο, συνεχίζοντας, στο ίδιο ύφος:
- *«Τέτοιο θα είχαμε αν δεν υπήρχαν επαίτες, άστεγοι και πένητες. Αν είχαμε ίσες ευκαιρίες, αν απλωνόταν πανανθρώπινη η λευτεριά.»*

Και τότε πάλι θυμήθηκα τη Χρονάρα, επειδή κάπου αλλού εξηγεί το μένος ενός από τους κυρίους που τον περιποιούνταν στις υπόγες, ο οποίος είχε κολλήσει με το πανανθρώπινο της λευτεριάς.

«Ώστε τη θες και πανανθρώπινη ρε πούστη, ε;» και τον κλωτσούσε με ακούραστη, ιδρωμένη μανία μέχρι να γίνει, ο βασανιζόμενος, μια αναίσθητη, ματωμένη μάζα. Σε τι λέξεις κολλάει ένας βασανιστής!

Αυτά σκεφτόμουν, όταν ένα αουτο-κίνητο κορνάρισε πίσω μου διακριτικά γιατί είχε ανάψει το πράσινο και ‘γω ήμανα αφηρημένος, χαμένος στο πνεύμα των Χριστουγέννων και στην άπιαστη γοητεία της πανανθρώπινης.